

למיבצע החילוץ הבא

ניתן יהיה לשגר

ניצבים הוליוודיים

כמקום את חיילי צה"ל

בשבת הקרובה כבר יוכלו אזרחי ישראל לחנות ב-18 בתי-קולנוע בארץ בגירסה הקולנועית הראשונה של מיבצע אנטבה: ניצחון באנטבה. הם יוכלו לראות מה אמר בדיוק יצחק רבין לשימרון פרס בי ישיבות הממשלה, ואילו הוראות נתן מוטה גור לזן שומרון ויונתן נתניהו לפני ש יצאו למיבצע. הם יכבו כאשר המחבלים שבסרט פרידו בין יהודים ללא יהודים וימחאו כף לחילי צה"ל שיפטטו מתוך ההרקולטים.

אבל עצם המיבצע, של הבאת הסרט הראשון על אנטבה אל הבר, המישה שבר עות בלבד אחרי שהחלו בהסרתו, הוא מיבצע מרשים לא פחות ממיבצע אנטבה עצמו. ספק אם יש לו אח בהיסטוריה של הקולנוע.

הסרט הופק בידי המפיק היהודי דיוויד וולפר, וחברת האחים וורנר, שפרשה מ תוכניתה להפיק סרט דומה בישראל, פרשה עליו את חסותה ומפיצה אותו. כך הצליחה וורנר להגיע ראשונה אל המסכים. דבר שלא היה עושה לעולם אילו דבקה בתוכניתה המקורית להסריט בישראל.

בהוליווד הופק הסרט בידי ארבע צוותים מקבילים במהירות שיא. כשלוש שעות כל צוות עומד חדר עריכה נפרד. כאשר נפטר השחקן הכישי שגילם את דמותו של אידי אבין בסרט, לא הספיק גופתו להתקרר וכבר שודרה הודעה בטלוויזיה של לוס-אנג'לס שביקשה מועמדים אחי רים לתפקיד. פחות מ-24 שעות אחרי מותו כבר נמצא לו מחליף, וזה סיים את כל הופעתו בסרט תוך 24 שעות נוספות.

שתי הארות. וורנר החליטה לקיים, בכל מחיר, את בכורת הסרט בישראל. לצורך זה ארגנה מיבצע מרשים בפני עצמו. כדי להכין תרגומים לסרט ולהדפיסם, סם על 16 עותקים המופצים בארץ היו נדרשים כרגיל ארבעה שבועות.

גלילי הסרט, מוקלטים על סרטי וידיאו, הוטפו לישראל מייד אחרי עריכתם, כך שניתן היה להכין את התרגום מראש. עוד

יצחק רבין*

מחליף תוך שעתים

לפני שהסתיימו צילומי הסרט. ביום ראשון שזן השבוע הגיעה שליחה מיוחדת מהר ליווד שהביאה עמה את כל העתקי הסרט, שמחרים מסתכם בכחצי מיליון ל"י. סוכן וורנר בארץ, אפרים גלעד, פיקח על הדפסת התרגומים בשתי מעבדות מקבילות וכך ניתן יהיה לקיים השבוע, עוד ביום חמישי את שתי הצגות הבכורה העולמיות: האחת לטובת ויצי, והשנייה, זו שתיערך בחיפה לטובת כדורגלן מכבי חיפה, ממן, ששכל תוך שבועיים את אביו ואמו. כל הכרטיסים, במחיר של 150 ל"י הכרטיס, אולו למחרת הוצאתם למכירה.

נוכה יעילות כזאת ניתן עתה להציע שאת ניהול מיבצע החילוץ הבא אפשר יהיה להפקיד כבר בידי המפקדים ההוליי ודיים.

* כפי שמגלים אותו אנתוני הופקינס בסרט ניצחון באנטבה.

היועץ המדישפטי צריך להחליט

עופר הורה למחלקת התיכנון של חברת "שיכון עובדים" לתכנן ללא תמורה קוטג' של בן-מישפחתו

היועץ המדישפטי צריך להחליט

כה מהר? לאביו של דן עופר, אברהם עופר, וילה באפקה. לפני ארבע שנים נעשו שיפוצים בוילה זו בסכום של 60 אלף לירות. עופר שילם, רק 7000 לירות. הקבלן המבצע היה חברת משה שקד מנתניה, שקיבלה בילעדיית את בניית שכונת רמת אפעל עבור שיכון עובדים.

רמת אפעל היא איזור וילות, ששווי כל אחת מהן כיום כמיליון לירות. בשנת 1972 הפך המקום מבוקש מאד, והיתה לו רשימת-ממתנים גדולה. מתוך רשימה זו בחר אברהם עופר, אי שית, 60 איש, שקנו קוטג'ים ב-120 אלף לירות האחד.

האחראי למכירות במקום, מטעם שיכון עובדים, הוא כלב בורגושטיין. לרעצמו ולקרוב-מישפחתו יש ארבעה קוטג'ים ברמת אפעל. למנהל-המכירות של שיכון עובדים, אז נחום שפון, קוטג' במקום. גם לגיבור החברה, יהודה בן-חורין, גם לארצי ויין, קרובו של עופר.

פרשת טובות-ההנאה האישיות של עופר ושות' משיכון עובדים יכלה אולי להיסלח, אילו לפחות ניהל את החברה כמו שצריך. אולם עופר השאיר אחריו חורבה, לא חברה, שש שנותיו בשיכון עובדים הרסו את החברה ללא-תקנה, ומחליפיו כיום נאלציים לאכול את מה שהשאיר מאחוריו.

המאזנים שפירסם היו מזוייפים ושיקריים. רק עתה חוקנו כל המאזנים מחדש, כיאות ומתברר, למשל, כי בשנת 1974, שנת השיא והגאות בבנייה בישראל, הרוויחה שיכון עובדים 1500 לירות בלבד.

גם רווח זה הוא פיקטיבי, שכן לא נלקחו בחשבון הפרשי-הצמדה להלוואות של 30 מיליון לירות, המשולמים עתה. מאזן החברה לסוף שנת 1975 מראה הפסד של 25 מיליון לירות, על מכירות של 750 מיליון לירות (המכירות בשנת 1974 היו 550 מיליון לירות).

החברה החזיקה מלאי של 4000 דירות, שעמדו ללא-נוע במשך שנה וחצי. בשנת 1974 החל ההחברה, בניהולו של עופר, לבנות 7000 דירות חדשות! מייד עם פרישתו והחלפתו בירם רווין, מן שהיה החשב הכללי באוצר, עברה שיכון עובדים לניהול הגיוני. בשנת 1975 החלה בונה 1000 דירות חדשות, ובשנת 1976 כמה עשרות דירות בלבד. הפחתת הבנייה עורקה ריב קשה בין רווין לעופר, שתבע בנייה מכסימלית, כדי שמשרדו יראה פעילות. שיכון עובדים סירבה להיעתר לו ומצבה, ככל שהוא קשה עתה, טוב יותר מזה של שיכון-ופיתוח הממשלתית, הכפופה לעופר באופן מוחלט.

שפע של

עדויות מפלילות

עופר הצטיין בהוצאות עצומות על פירסומה, הוצאות אישיות, הגדלת המנגנון של החברה, קניות ומכירות של קרקעות, כדי שיהיה ממה לחלק קומיסיונים. היום חייבת חברת העובדים לשלם את פרי ניהולו הכושל, והמחיר יהיה מאות מילי יוני לירות, ואולי אף סגירתה של שיכון עובדים כליל. בסידרת הכתובות על אברהם עופר פורסמו העובדות, שנמסרו גם לצוות החוקרים המישטרתי, בראשות ניצבי-מישנה ראובן מינקובסקי. מבדיקה ראשונה של העובדות ברור, כי אברהם עופר מעורב בעבירות פליליות, מכוח הוראותיו לתת דירות, שנעודו לזוגות צעירים, למי שאינם רשאים לקבלן. עובדות אחרות, לגבי חלוקת טובות-ההנאה לבני-מישפחתו, כוללות, אף הן עבירות פליליות. הצוות המישטרתי צריך לאסוף את ההוכחות, שמקומן ומציאותן נמסרו לו על-ידי. אין ספק כי הצוות יעביר את מימצאיו לידי היועץ-המישפטי-לממשלה, אהרון ברק. ברק יצטרך בקרוב להחליט אם להורות לפתוח בחקירה פלילית נגד שריהשיכון. כבר עתה יש, בעין, עדויות מפלילות נגד עופר יותר מכפי שהיו נגד אשר ירדן, כאשר הורה היועץ המישפטי על חקירה.

ב הודש מארס 1974, חודשים אחדים לפני שאברהם עופר התמנה כשרה-שיכון, הוא רכש דירה נוספת. למנכ"ל חברת שיכון עובדים, השייכת להסתדרות והנחשבת כחברת-הבנייה הגדולה בארץ, ודאי הי לו סיבות טובות לרכישה. היתה זו דירה בת שטח של 48 מטרים מרובעים ברחוב הבנאי 24 בבית-הכרם בירושלים. בקומה הראשונה ונחשבה כדירת-שניי חדרים צנועה.

עופר שילם תמורתה סך של 66.8 אלף לירות. אולם נראה כי כספו לא היה רב עימו, שכן קיבל הלוואה לרכישת הדירה מבנק אפותיקאי כללי, השייך לבנק לאומי, בגובה של 40 אלף לירות — כשני-שלישים ממחיר הדירה. המשכנתה היא לשמונה שנים, בריבית לא-צמודה, כמובן, של 15%.

הבית ברחוב הבנאי 24 הוא אחד משלושה בתים דומים, שבנתה שיכון עובדים בבית-הכרם. בכל אחד מהם מצוייה דירה כמו זו שרכש שר, אס"כי הדירות הדומות בשני הבתים האחרים קטר נות יותר. אחת הדירות המקבילות הללו נרכשה על-ידי אורח רגיל, בשנת 1972. שטח הדירה הזו הוא 43 מטר מרובע בלבד, המישה מטרים פחות מזו של עופר. בשנת 1972, שנתיים לפני שעופר רכש את הדירה, שילם הקונה האחר 66.800 לירות בדיוק. גם הוא קיבל משכנתה. אבל בשיעור של 20 אלף לירות בלבד. המסקנה: אברהם עופר קנה דירה בשנת 1974, ושיים עבורה את מחירי שנת 1972. זוהי הונאת החברה שהוא עמד בראשה, הדומה למעשה שעשתה מחותנתו, חנה פון, בדירה שרכשה באמצעות התנה דן עופר, בן השר, כפי שתואר בכתבות הקודמות.

הדירות של

בן השר

מי שכבור כי בכך הסתיימה פרשת העזרה שעופר מעניק לחבריו וקרוביו על חשבון שיכון עובדים, טועה טעות מרה. בשנת 1972 קיבלה מחלקת התיכנון של שיכון עובדים הוראה לתכנן קוטג' בפתח-תיקוה, רח' דגל ראובן 76, בשיכון המורים אשר בשכונת נווה-יעוז שנבנתה על-ידי שיכון עובדים. המחלקה הכינה את התוכנית, שנמסרו לבוני הקוטג' ללא תשלום כלשהו. שווי העבודות של שיכון עובדים נתנה במתנה — 6000 לירות לפי חות. מקבל התוכנית היה אריה פליגור, בן-מישפחתו של אברהם עופר. אולם בכך לא נסתיימו העיוותים. המיגרש שעליו נבנה הבית ניתן לו ללא מיכרו, בניגוד לתקנון של נווה-יעוז, שהייב מכירה על-ידי מיכרו בלבד.

גיליון הרישום-בטאבו של הבית מראה, כי הוא ניבנה על חלקה בת 585 מ"ר, שהותכרה לפליגור מחברת העובדים, והי רשומה על שם הקרן הקיימת לישראל. לפי חוזה-המכירה משלם פליגור דמי-מכירה שנתיים בגובה 22 לירות לשנה (אין זו טעות-דפוס: עשרים-ושתיים לירות לשנה!).

אסור היה להחכיר את הקרקע לפליגור, אלא במיכרו. אבל שיכון עובדים, שבנתה את השכונה, קיבלה הוראות מעופר, כדי לממן את בניית הבית הורה עופר לבנק משכנתאות לשיכון לתת לפליגור הלוואה בסך 15 אלף לירות. אחרי הכל, שיכון עובדים גם בעלת מחצית הבנק. הלוואה נוספת, של 29.5 אלף לירות, נתנה לפליגור חברת-הביטוח מיגדל בניין.

אגב, בנו של עופר, דן, שתואר בהרחבה בכתבות הקודמות כמי שרכש בשנה האחרונה משיכון עובדים פנסהאוז ברחוב לאה 12, ושקנה לו עוד דירה בגיבעתי-שמואל מחברת יבנה, ביצע עוד כמה רכישות. הוא רכש משיכון עובדים גם חנות במרכז המיסחרי בנאות-אפקה, ליד דירת-ההגג שלו. בסכום של 350 אלף לירות, באס"כי בתנאי-תשלום נוחים. כן ביצע שינויים בדירת-ההגג שלו באמצעות הקבלן חביב סמחיאן, שהיה מנהל-העבודה מטעם שיכון עובדים. ב-120 אלף לירות נוספות.

בן השר הוציא תוך שנה מיליון וחצי לירות על דירת-ההגג שלו, הדירה נכבשת-שמואל והחנות. כיצד הצליח עורך-ידיו צעיר ומתחיל לצבור כסף כה רב,